

שיעור מאת הגר"י בעלסקי שליט"א פ' בעהלותך תשס"ז

מצינו בפרשתנו שתי מצבים הפוכים-אחד דיבר בעינין האספסוף שהתאוו תאוה ואחד בעינין אלו שלא היה יכול לקיים פסח ראשון ואמרו למה נגרע. ויש לתמוה על שניהם, דעל אלו שאמרו נפשנו יבשה אין כל-ומפני זה אמרו שצריך התאוות כמו השלו וצ"ע הלא הם קרוב לא"י והיה קודם מעשה מרגלים ועוד מעט היה נכנס לארץ וא"כ למה הוצרך להם עכשיו התאוות הלא לא היה יכול להמתין עוד מעט עד שכנס לארץ? ועוד על אלו שלא היקריב הקרבן יש לתמוה למה עיצבו על שלא היקרב הפסח-הלא המה היו אנוסים מצד שהיה טמא מת ומה יה' שלא יקריב הפסח באותה שעה(ובעצם הוא תמוה יותר דאותו פסח היה חידוש שבעצם הפסח הבאה היה צריך להיות רק משבא לארץ וא"כ כפל התמוה-למה עיצבו על דבר שהיה רק לזמן שלא קיימו?) אלא מכאן התורה מצייר המביט של הבעל תאוה והמביט של האיש הרוחני-דלבעל תאוה אם רק חיסר מעט מן ההנאות שלו אינו יכול פשוט לחיות רק הוא תמיד בעצבות עד שבא לו אותו תאוה

וכן להיפך מי שהוא איש רוחני מבקש כל מצוה ואם אינו יכול לקיים המצוות הוא בעצב. ולכן הבעל הרוחני אם חיסר דבר מצוה אחת מעצב ולכן עיצבו אנשי רוח אלה שלא היה יכול להקריב הקרבן בזמנו. ולכן יש פרשה של עלדד ומדד ג"כ בפרשתנו דאמר הקב"ה למשה אם רוצה שיתנהג אלו בעלי תאוה כמו הצדיקים תביא להם להצדיקים ואז יראה הכל איך הצדיקים נראים ואז יהפוך תשוקת התאוה לתשוקת צדקות בראות החיים של צדיקים.